

— Kungsmarken, hade Gustaf sagt alldeles bestämt när jag bett honom föreslå mål för vår söndagsutflykt. Men vilken sevärdhet hade han tänkt att vi skulle studera, undrade jag medan jag cyklade ut på spåret. Moräner, rara örter, fossila åkrar?

— Överklassen, sa Gustaf. Bästa stället i stan att spisa ettorna. Och han förde oss till sextonde hålets green, där vi slog oss ner alldeles i kanten av det kortsnaggade, specialgödslade gräset.

Den förste spelaren var en ensam, något knubbig man i nedre medelåldern, och hans gång blev något avvaktande när han fick se Gustafs osannolika kombination av oklanderlig linnekostym och störthjälm. Men hans andraslag hade varit utmärkt, och det borde vara en lätt sak för honom att sänka putten. »Golf», sa Gustaf när den knubbige höjde klubban »är en underbar sport, men läkarna har nog rätt i att den är överskattad som motion.» Märkligt nog blev putten alldeles sned. Gustaf sa inget mer, men såg mycket deltagande ut.

Sen var det den framgångsrike radiohandlaren med familj. »Det bästa är nästan att golfen är så demokratisk nuförtiden», menade Gustaf medan radiohandlaren stod och måttade. »Förr levde klubben verkligen upp till namnet Lunds Akademiska Golfklubb. Det är klart att det gav en viss stil åt det hela, men nog är det bättre med demokrati, att precis vem som helst får vara med.»

Man måste vara alldeles avspänd för att slå en rak putt, och radiohandlaren var nog inte alldeles avspänd. Hade han varit det skulle han inte ha morrat.

Kanske hade han något slags komplex för spelaren bakom, den bekante professorn. Att denne numera föredrog den friska golfbanan framför den kvava institutionen framgick både av hans djupa solbränna och excellenta spel, som mången yngre golfare hade anledning att avundas. Den betydligt yngre, kvinnliga spelaren — institutionssekreterare? — i hans sällskap syntes också full av beundran. Professorn höjde klubban lätt för det avgörande slaget. »Golfen», sa Gustaf, »är en suverän tröstare. Hur många män har inte i den fått kompensation för sorger, besvikelser, impotens . . .»

Professorn höjde åter klubban betydligt högre denna gång. Jag förstod nu varför Gustaf bar störthjälm.

